

MIN mening

Positivt tiltak i parkeringsetat!

På besøk hos min søster, ser jeg i Deres mandagsavis, 18. jan., at en innsender etterlyser informasjon og positive tiltak i regi av parkeringsetaten, for å bedre samarbeidsklimaet vis-à-vis publikum.

I Ski har parkeringsetaten gjennomført et populært tiltak:

P.g.a. gjentatte klager på bøter ilagt p.g.a. parkeringsbilletter som var havnet på gulvet, ville parkeringsetaten forsøke å løse problemet.

De endte opp med å kjøpe inn små parkeringsbilletter for utdeling, som publikum skulle klebe på innsiden av frontruten. Holderne sitter der permanent, mens billetten ved parkering puttes oppi, i stedet for at den legges løst på dashbordet. Billetten sitter nå trygt, og det skulle forundre meg om ikke kontrollen også blir enklere.

Tiltaket har vært populært, og holderne har vært delt ut til publikum på forskjellig vis, bl.a. i samarbeid med sentrumsforretningene. Ikke minst tror jeg parkeringsbetjentene er fornøyd som har fått en anledning til å være med på noe som publikum oppfatter som positivt.

Velkommen etter!

Siv Hallerud, Hebekk

Lensmenns boplikt

T. Solberg synes i «Min mening» 19. jan. det er «utrolig frekt» at lederen av foreningen for bevaring og bosetting i bygde-Norge gjør seg til talsmann for sigdølingene i «lensmanns-saken» i Sigdal, fordi han selv bare har vært bosatt i kommunen i vel ett år.

Ikke vet jeg hvor lenge man etter Solbergs oppfatning må ha bodd i en bygd for å kunne utøve ytringsfrihet der – 5 år? 10 år? 20 år? – men foreningen har da faktisk medlemmer spredt over hele Østlandet selv om lederen altså tilfeldigvis bor i Sigdal og føler hvor skoen trykker. Derimot vet jeg at Buskeruds lokale «lensmanns-sak» omfattes med stor interesse langt ut over Sigdals grenser.

Saken gjelder i korthet om levende bygdesamfunn er tjent med at lensmannen er bosatt for langt unna bygdesentret. Den gamle politiinstruks var grei: Lensmannen måtte være bosatt i kommunen. Dette var en del av ansettelsesvilkårene da den nåværende lensmann ble ansatt. Allikevel søkte han om fritak fra boplikten – og søknaden ble avslått av fylkesmannen. Lensmannen klaget til Justisdepartementet som stadfestet fylkesmannens vedtak.

I mellomtiden var det kommet en ny politiinstruks som ikke lenger fastslo at lensmannen måtte bo i kommunen, men derimot at han måtte bo i rimelig nærhet til tjenestestedet. Dette var imidlertid ment som en innskjerping i forhold til den tidligere regel, ingen oppmykning. Lensmannen søkte igjen om fritak, men såvel fylkesmann som departement avsto nok en gang hans søknad om å slippe å flytte.

Så leide lensmannen seg hybel i Sigdal, fortsatt et godt stykke fra tjenestestedet. For tredje gang gikk saken til Justisdepartementet, som nå skal behandle spørsmålet om hvorvidt lensmannens gårdsbruk og/eller hybel kan sies å ligge i «rimelig

KOMMEN SIE NACH SIGDAL

Fra Sigdals turistbrosjyre, trollet som tenker.

nærhet til tjenestestedet» og hvorvidt hybeltilværelsen i tilfelle er et forsøk på omgjørelse av boplikten. Saken gjelder ikke så meget personen bak alle søknadene – som man på det rent personlige plan kan ha stor sympati for – men viktige prinsipper som har med trygghet og avfolkningen av bygde-Norge å gjøre. Avgjørelsen imøteses derfor med spenning og interesse.

At bygdefolk og andre reagerer på at en eventuell omgjørelse av forskriftene gjøres nettopp av lensmannen, som er satt til å påse at alle andre overholder lover og regler, kan derfor ikke være særlig oppsiktsvekkende, og bidrar neppe til å opprettholde nødvendig respekt for lovens håndhevere.

Per Otto Borgen

På vei...

Speilet avslører årene siger på, rynkene har kommet, hårene blir grå. Forventningene ikke så store som før, stoltheten er kastet på dør. Rikere på livsvisdom, på vei mot livets alderdom.

Galt om NS- holdninger

«Min mening» er alltid interessant lesning. Tirsdag 12. januar var det ekstra mye å feste seg ved, og av en slik art, at selv jeg, som har begått den eneste utilgivelige synd – å ha vært på den tapende side i den annen verdenskrig – og derfor selvsagt ikke er meningsberettiget om noe som helst mer i dette liv, lar meg friste til å forsøke å få inn en kommentar.

Først Langegårds innlegg om fyrverkeri. Personlig har jeg aldri kunnet begripe hva som egentlig er så festlig med bomber og raketter, og heller ikke fordekt smelling med hagler og geværer. Fikk vel nok av det under krigen da jeg begikk den uhyrlige forbrytelse å lappe sammen noen av resultatene.

Men Langegård har rett i at det finnes verre ting enn nyttårsfyrverkeri, og at uhell kan skje med både kniver, øksker og motorsager.

Jeg er enig i at selv om noen dyr lider under alt spektaklet, så finnes det også dyreplageri som er tusen ganger verre. Så hvis det var et spørsmål om enten eller, så kunne man gjerne tidoble nyttårsfeiringen for min skyld. Langegårds moralske betraktninger om hvem som er verst, nyttårsmerkerne eller myndighetene, har dessverre også mye for seg.

H. B. har et innlegg om sladder, løgn og baktalelse. Når det er krig, kalles den slags for propaganda. Etterpå blir det en vesentlig del av seierherrens historieskrivning. Antagelig er det ikke den slags sladder, løgn og baktalelse H. B. tenker på, men den, på grunn av dimensjonene, uskyldigere personlige nabokrangel.

Og dermed er vi kommet til Raag Raums innlegg om nasjonalisme. Ja, hva kan ikke han dikte og fortelle om Nasjonal Samlings «nazistiske» meninger og holdninger. Om trent det motsatte av hva jeg lærte i jentehirnen i hvert fall. Men han vet det selvsagt så meget bedre.

Men hva kjempet de «gode» egentlig for? Det har jeg ofte lurt på. Forfølger-

sen av tyskerungene f.eks. var da virkelig rå rasisme av verste sort. Ekspertene uttalte at på grunn av deres tyske blod ville ingen oppdragelse kunne bite på dem. De var verre enn rotter, og ville alltid bli et marsjerende og kommanderende element i befolkningen. Og det var nok heller ingen som den gang hadde våget å fortelle Ola Jøssing at det han i virkeligheten hadde slåss for, var et fjerne nasjonalt og flerkulturelt Norge fylt med arbeidsløshet. Og en kriminalitet og umoral man det kunne forestille seg. I en verden hvor sult, krig og forbrytelser hersker.

Men faktum er faktisk, så ville det ikke vært en idé at dere «gode» brukte kreftene deres på nåtidens problemer i stedet for å kjempe verdenskrigens propagandakrig om igjen? Eller vil dere fortsette i all evighet med tøv opp og vrøvl i mente?

Marna Pedersen
Skoger

Bondehets!

Ofte leser en i avisen om klager på bønder, det er møkka lukt, trygd, bondekoner som jobber, kjøp av Volvo hvert år o.l.

Til dere som tror bønder har det så hett, skaff dere gård selv. Men da tenker jeg pipa får en annen lyd.

Leser aldri i avisen at bønder hetser sine medmennesker som har nytt, flott hus, to biler på tunet, hytte eller båt, og selvfølgelig en kone som jobber. Fri hver helg har de fleste, tre ukers sommerferie som kan disponeres etter ønske. Og gjerne en uke vinsterferie. Blir dere syke, er det sykepenger fra første dag. Og skulle dere være så uheldige å bli arbeidsløse, får dere trygd med en gang.

Nei, slutt å klage, jeg tror dere har det vel så bra som bønder.

Bondekone